

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2206/2537

นาย ทอง พูนหรือพูน หมอสำโรง หรือ หมอ สัมฤทธิ์ โจทก์ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด ผู้ร้อง นาย โพธิ์ เมืองกลาง หรือเมืองกาญจน์ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 715, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้หนังสือสัญญาจำนองและข้อตกลงต่อท้ายสัญญาจำนองกำหนดให้ผู้ร้องคิดดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 18.5 ต่อปีและทรัพย์สินซึ่งจำนองย่อมเป็นประกันเพื่อการชำระหนี้กับทั้งค่าอุปกรณ์คือดอกเบี้ยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 715(1) ก็ตามแต่ตามคำร้องของผู้ร้องผู้ร้องยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้จำนองโดยยังมีได้เป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา เพียงแต่ขอรับชำระหนี้จนถึงวันที่ 21 มีนาคม 2532 โดยมีได้คำนวณดอกเบี้ยนับแต่วันที่ 21 มีนาคม 2532 จนถึงวันยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้จำนอง(วันที่ 27 มีนาคม 2532) และไม่ได้เรียกดอกเบี้ยนับแต่วันยื่นคำร้องจนถึงวันขายทอดตลาดมาด้วย ในเรื่องดอกเบี้ยจะเห็นได้ว่าผู้ร้องมิได้มีคำขอมาในคำร้องแต่อย่างใด ศาลจึงมีอาจมีคำสั่งให้สิ่งใด ๆ เกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำร้องเพราะต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 วรรคแรก

คำพิพากษา

กรณีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้ตามสัญญากู้พร้อมดอกเบี้ย แต่จำเลยไม่ชำระหนี้ตามคำพิพากษาโจทก์จึงบังคับคดีนำยึดที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์(น.ส.3 ก.) ซึ่งมีชื่อจำเลยเป็นผู้ถือสิทธิครอบครอง เพื่อขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ตามคำพิพากษาผู้ร้องยื่นคำร้องลงวันที่ 27 มีนาคม 2532 ว่า ที่ดินที่โจทก์นำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดไว้ นั้น จำเลยได้จดทะเบียนจำนองเพื่อประกันการที่ผู้ร้องรับรองตัวแลกเงินแก่บริษัทจุรีชัย จำกัด และเพียงวันที่ 21 มีนาคม 2532 บริษัทจุรีชัย จำกัด เป็นหนี้ผู้ร้องตามสัญญาจำนองเป็นเงิน 396,026.13 บาท ดังนั้นเมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีขายทอดตลาดที่ดินแปลงดังกล่าวแล้ว ผู้ร้องขอรับชำระหนี้ในฐานะเจ้าหนี้บริมสิทธิต่อไป โจทก์ไม่คัดค้านคำร้อง จำเลยได้รับสำเนาคำร้องแล้ว แต่มิได้ยื่นคำคัดค้าน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องได้รับชำระหนี้จำนองก่อนเจ้าหนี้อื่น ต่อมาผู้ร้องยื่นคำร้องว่า เจ้าพนักงานบังคับคดีขายทอดตลาดที่ดินของจำเลยเมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม 2534 เจ้าพนักงานบังคับคดีทำบัญชีแสดงรายการรับจ่ายเงินสิ้นสุดเพียงวันที่ 13 พฤษภาคม 2534 ให้จ่ายเงินชำระหนี้จำนองแก่ผู้ร้อง 396,026.13 บาท โดยไม่ได้คิดดอกเบี้ยนับจากวันที่ 21 มีนาคม 2532 ถึงวันที่ 13 พฤษภาคม 2534 ให้แก่ผู้ร้อง จึงขอให้มีคำสั่งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีทำบัญชีแสดงรายการรับจ่ายเงินเสียใหม่ โดยคิดดอกเบี้ยให้ผู้ร้องถึงวันขายทอดตลาดทรัพย์สิน โจทก์ยื่นคำคัดค้านว่า ผู้ร้องขอรับชำระหนี้จำนองโดยมิได้ขอรับชำระดอกเบี้ยต่อจากวันที่ 21 มีนาคม 2532 ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วให้ยกคำร้องของผู้ร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน ผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า แม้หนังสือสัญญาจำนองและข้อตกลงต่อท้ายสัญญาจำนองจะกำหนดให้ผู้ร้องคิดดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 18.5 ต่อปี และทรัพย์สินซึ่งจำนองย่อมเป็นประกันเพื่อการชำระหนี้กับทั้งค่าอุปกรณ์คือดอกเบี้ยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 715(1) ก็ตาม แต่ตามคำร้องของผู้ร้องผู้ร้องยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้จำนองโดยผู้ร้องยัง

มิได้เป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาเพียงแต่บรรยายมาในคำร้องว่าจำเลยนำที่ดินมาจดจำนองเพื่อเป็นการค้ำประกันการรับรองตัวแลกเงินของผู้ร้องที่รับรองแก่บริษัทจุรีชัย จำกัด และเพียงสิ้นวันที่ 21 มีนาคม 2532 บริษัทจุรีชัย จำกัด เป็นหนี้ผู้ร้องตามสัญญาจำนองอยู่ทั้งสิ้น 396,026.13 บาท ขอรับชำระหนี้ในฐานะเจ้าหนี้บุริมสิทธิเท่านั้น โดยผู้ร้องมิได้คำนวณดอกเบี้ยนับแต่วันที่ 21 มีนาคม 2532 จนถึงวันยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้จำนอง (วันที่ 27 มีนาคม 2532) และไม่ได้เรียกดอกเบี้ยนับแต่วันยื่นคำร้องจนถึงวันขายทอดตลาดมาด้วย ดังนั้น ในเรื่องดอกเบี้ยจะเห็นได้ว่าผู้ร้องมิได้มีคำขอมาในคำร้องแต่อย่างใดศาลจึงไม่อาจมีคำสั่งให้สิ่งใด ๆ เกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำร้อง เพราะต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 142 วรรคแรก ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องได้รับชำระหนี้จำนองก่อนเจ้าหนี้อื่นมีความหมายเพียงว่าให้ผู้ร้องได้รับชำระหนี้จำนองตามที่ผู้ร้องขอมาในคำร้องเท่านั้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เจริญ หัตถกรรม · นาม ยิ้มแย้ม · สุวรรณ ตระการพันธุ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2206/2537>